

— Де бѣше туй лѣто? — попита го Еню.
— Рано си напусналъ, щъркелитѣ още не сж
си отишли. Де бѣше?

— Въ Бѣлица бѣхъ туй лѣто, на една керемидарница. Има единъ Панайотъ тамъ, кермекчия, при него бѣхъ. Керемидитѣ му пазѣхъ.

Той говорѣше ниско, каточе се боеше да не го чуе нѣкой, съ разширени и очудени очи, а после изведнажъ се засмиваше и между посинѣлитѣ му устни свѣтвахъ жбитѣ му.

— Сухо бѣше туй лѣто, — продължи той, — добра стока изкараха хората. Ама и береке-
тя натѣй по селата бѣше добъръ. А нашитѣ българи, бай Еню, кога иматъ пари, кжщи правятъ. Като мина харманъ, че като надо-
доха ония турлаци съ талигитѣ, иззеха що керемиди имаше...

— Хъмъ... Взеха ги?

— До една. Три голѣми колелета бѣха. Свършиха се. И чорбаджията, Панайотъ: нѣ-
мамъ, кай, нужда отъ пазачъ, бай Серафиме, слободенъ си. Даде ми хака и... отрѣза ми китанцията, тѣй да се каже...

Като каза това, Серафимъ се усмихна и тѣй като бѣше съблѣкълъ палтото си, стоеше сега мъничекъ, слабичекъ. Щомъ остави пал-
тото на пейката, той тозчасъ се попипа надъ кръста, по пазвата. Еню разбра, че тамъ ней-
де ще е скжталъ паритѣ си.

— Че вземи да си купишъ едно палто! —